

متن پرسش

عرض سلام و ادب خدمت استاد بزرگوار در روایت آمده: لِلصَّائِمِ فَرْحَتَانِ فَرْحَةٌ عِنْدَ إِفْطَارِهِ وَ فَرْحَةٌ عِنْدَ لِقَاءِ رَبِّهِ شَادَى وَ خِرْسندى هنگام افطار به چه معناست؟ آیا مرتبط به فرح و شادى روحى روزه دار است؟ اگر هست توضیح بفرمایید. تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: باید همین‌طور باشد. از آن جهت که از یک طرف از حجاب‌های آنانیت خود و سیطره میل‌های به دنیا و غذا فاصله گرفته و از طرف دیگر که مهم‌تر از جهت اول است؛ افقى است که در مقابل او به صورت تکوینى گشوده مى‌شود و آن احساس حضور نفس ناطقه او است در عالم و عوالمی که نفس ناطقه تکویناً در آن عوالم حاضر است. و در همین راستا مى‌باشد که وقتى نفس آرام آرام روزه و روزه‌داری را در این بستر و به این معنا شناخت، دیگر گرسنگى او که نهیب نفس اماره است، قدرت چندانى نخواهد داشت و به راحتی مى‌تواند این‌چنین بسراید: «اگر نفس بنالد بگیریم کرى‌ها». موفق باشید